

Двѣ пчелы.

Въ еднѣ прѣкраснѣ утрынѣ двѣ плелы излѣзохѣ да си събиратѣ медѣ; една-та мѣдра и въздържна, а друга-та глупава и лакома. Къ-ту стигнахѣ въ еднѣ градинѣ пѣлнѣ съ миризливы цвѣтя, мѣдра-та къту налѣпи мѣднинкы-тѣ си съ мѣдѣ, врыщаше ся та го истварваше въ трѣвнѣ-тѣ си, а друга-та ся веселяше въ срѣдѣ сладости-тѣ безѣ да мысли за друго помѣдро дѣйствиѣ.

Най-сѣтнѣ къту хвъркахѣ близу при единѣ трандафелѣ, съглѣдахѣ еднѣ чяшкѣ закачена на стѣбло-то му пѣлна съ медѣ.

Невъздържна-та къту непослушя повеленіѣ-то на другаркѣ-тѣ си, цопна ся въ чяшѣ-тѣ да ся насыти; нѣ друга-та близна малко, а че побѣгна, къту прѣдпочиташи цвѣтя-та и сладкы-тѣ плодове, нежели прѣдлѣжящѣ-тѣ бѣдѣ.

Вѣчярь-тѣ къту ся вращаше мѣдра-та отѣ цвѣтницы-тѣ, видя другаркѣ-тѣ си оше на трѣндафола и ѣе попыта: ще ся върнешѣ ли въ трѣвнѣ-тѣ. Нѣ тя ся бѣше разболѣла отѣ медѣ, и неможяше нито да бѣга, нито да яде, а само можя да поздрави другаркѣ-тѣ си, и да ѣ ся оплачи отѣ безмѣрно-то си лакомство, кое-то ѣ докара пагубѣ-тѣ.
